

IDIOTEN

AARHUS TEATER
SCALA

Danmarkspremiere
07.12.07

IDIO TEN

HOVEDPERSONERNE I

04:05

FYRST
LEV NIKOLAJEVITJ MYSJKIN
Den sidste af en forarmet højadelig
slægt. Titlens idiot. Ven med
Rogozjin og langt ude i familie
med Generalinde **Prokofjevna**.

NASTASJA FILIPPOVNA
Historiens Femme Fatale.
Tidligere **Totskijs** elskerinde.

PARFJON ROGOZJIN
Arving til en millionformue
efter sin far. Bejler til **Nastasja**,
ven med **Mysjkin**.

GENERALINDE **JELIZAVETA
PROKOFJEVNA**
Mysjkins eneste slægtning. Gift
med General **Jepantin**.
Mor til **Aglaja** og **Adelaïda**.

GENERAL
IVAN FJODOROVITJ JEPANTIN
Gift med Generalinde **Prokofjevna**.
Far til **Aglaja** og **Adelaïda**.

AGLAJA
Generalen og Generalindens
datter.

ADELAÏDA
Generalen og
Generalindens datter.
Aglajas søster.
Forloves med
Fyrst **Sjtjebatov**.

GANJA IVOLGIN
Generalens sekretær.

VARJA
Ganjas søster.

ARDALION IVOLGIN
Ganja og **Varjas** far,
forhenværende general.

FRU IVOLGINA
Ivolgins kone,
Ganja og **Varjas** mor.

FYRST
SJTJERBATOV
Forloves med **Adelaïda**.

LEBEDEV
Tidligere kontormand,
nu pengeudlåner.

AFANASIJ TOTSKIJ
Rigmand.
Nastasjas tidligere
formynder og elsker.
Ven af General **Jepantin**.

DARIA
Nastasjas veninde.

JEVGENIJ PAVLOVITJ
RADOMSKIJ
En af **Aglajas** bejlere.

FYRSTINDE
BELOKONSKAJA
højadelig protektrice for
Generalinden.

EN 150 ÅR GAMMEL RUSSISK SOAP

AF JAN HANSEN, OVERSÆTTER,
LEKTOR VED IMPERIAL COLLEGE, LONDON

DA JEG BLEV BEDT OM AT OVERSÆTTE NEWYORKEREN DAVID FISHELSONS DRAMATISERING AF DOSTOJEVSKIJS *IDIOTEN*, VAR MIN FØRSTE REAKTION: ”DET KAN IKKE LADE SIG GØRE AT LAVE DEN TIL TEATER.”

12:13

Romanen, der udkom første gang i slutningen af 1860’erne, er på 816 sider foruden ordforklaringer og historiske noter i den nyeste danske oversættelse, som undertegnede lavede efter bestilling fra Forlaget Rosinante, og som udkom på dansk i 2006. Jeg har tidligere oversat en anden af Fishelsons Dostojevskij-dramatiseringer, *Brødrene Karamazov* til Det Kongelige Teater i 2006, så min tillid til hans evner var i forvejen store. Men: En roman på mere end 800 sider er for de fleste af os mindst en uges eller fjorten dages læsning, så hvordan lave den om til en teaterforestilling uden at holde på publikum til langt hen på morgentimerne, så de bagefter må ud og lede efter en natbus eller stå og vente på, at de første morgentog begynder at afgå fra Århus, og må tage fri fra arbejde næste dag eller pjække fra universitetet? Svaret er, at jeg stadig ikke rigtig kan gennemskue, hvordan Fishelson har båret sig ad med det, men hans dramatisering af *Idioten* er imponerende tekstnær. Selvfølgelig er der sidehistorier fra den tykke og stedvis vildtvoksende roman, som ikke er med, men det, der er med, er hele den centrale handling og oven i købet i en så ordret gengivelse af forfatterens egne ord, at man i lange passager under opførelsen af stykket kunne have siddet og fulgt med i bogen.

Når jeg lægger ud med at præsentere *Idioten* som en soap, er det selvfølgelig ikke hele sandheden. Men to spørgsmål, jeg synes er værd at overveje i forbindelse med gamle værker som dette, er: for det første et emne, der måske interesserer mig som oversætter mere end så mange andre, men – når en roman som *Idioten* er udgivet utallige gange før, hvorfor så lave nye oversættelser/nye bearbejdelser af den? Den første danske oversættelse kom i 1887, med titlen *Fyrst Mysjkin* efter hovedpersonen, ligesom et af Dostojevskijs andre hovedværker *Forbrydelse og straf* i mere end 100 år blev udgivet på dansk som *Raskolnikov*, efter dens hovedperson. Dengang oversat fra tysk, hvilket ret kan resultere i betydelig flere fejl og misforståelser end ved oversættelse fra originalsproget. Men den er senere blevet genudgivet i flere oversættelser direkte fra russisk. Og for det andet, hvad er det for kvaliteter i det her værk, som gør det værd at bruge - og genbruge, og som stadig gør dets historie relevant for os i dag, et andet sted i verden, så lang tid efter?

Til det første spørgsmål: Hvorfor lave nye oversættelser og bearbejdelser?, så er der stor forskel på en instruktørs og en oversætters arbejde. En teaterinstruktør vil tit lave sin egen udlægning af teksten, sin egen version så at sige, og det er jeg sikker på, at De vil få syn for i aften. Som oversætter bestræber man sig, jeg havde nær sagt på det modsatte, nemlig at overlade så meget som muligt af tekstens udlægning til læseren selv og prøve at bibeholde så mange forskellige fortolkningsmuligheder og så mange af forfatterens egne referencer og store eller små symboler som muligt.

Til det andet spørgsmål: Har en 150 år gammel russisk bog stadig relevans? Ja, det har den. Kort fortalt fordi det er god litteratur – kvalitetslitteratur, finkultur, et af verdenslitteraturens hovedværker, kald det hvad De vil. Og det vil jeg lade blive stående som et postulat, så De må søge andre steder, hvis De ønsker en definition af, hvad godt er inden for verdenskulturen. Men desuden føles *Idioten* tit overraskende nutidig, især – tror jeg – på grund af fortællingens struktur, og det er den, altså strukturen, der får mig til at kalde den ”sæbeopera”, og også det, at så meget af romanen er samtaler om alt mellem himmel og jord, dog ikke mindst om nogle af den tids store spørgsmål, som vist ikke er blevet mindre store siden. Der er skrevet meget om Dostojevskijs bøger, også på dansk, og spørgsmålet om Det Godes eller godhedens vilkår i en emsig, travl og ambitiøs verden er af gode grunde blevet betragtet som et centralt tema i *Idioten*. Det samme er kristendommen og dens budskab på grund af Mysjkins lighed med Jesus og de mange tydelige religiøse symboler i bogen. Men der bliver også diskuteret og skændtes og råbt og skreget – om reformer eller revolution, om ægteskabet – eller prostitutionen – som en kvindes eneste karrieremuligheder. Og så bliver der råbt op om utallige mere obskure og sære emner.

Selv om jeg altså har hævdet, at en oversætter må bestræbe sig på at gengive en teksts mange aspekter så objektivt som muligt og overlade fortolkningen til læseren, så er objektivitet kun til en vis grad mulig, fordi sprog ikke altid fungerer helt ens, og fordi også oversættere er præget af deres tid; det er mine egne oversættelser af Dostojev-

14:15

skij til dansk givet også. Når nye oversættelser har været nødvendige, skyldes det, at de gamle var for stærkt præget af deres tid og præget på en måde, der vel at mærke fik dem til at virke meget mere gammeldags og støvede end forfatterens originale tekster. I den forbindelse tror jeg, en del af forklaringen er, at Dostojevskij allerede var etableret ude i Europa som ”stor litteratur”, inden man i 1880’erne begyndte at oversætte ham til dansk, og de første oversættere var stærkt bevidste om, at det også på dansk skulle lyde pænt, som stor, klassisk litteratur – og pænhed er der altså en del af Dostojevskijs personer, man ikke kan anklage for at have ret meget af. Den bedste af de danske Dostojevskijoversættere, Ejnar Thomassen, mente ydermere, at Dostojevskij ganske enkelt ikke kunne oversættes, men måtte gendigtes. Hvor begejstret jeg end er for Thomassens smukke dansk, kom det til at medføre, at Dostojevskij hos ham lyder meget mere ”midt i” 1800-tallet, end han gør for en russisk læser. For blot at nævne et enkelt eksempel bliver Thomassens dostojevskijske himmel flere steder ”azurblå”, hvor der på russisk bare står ”blå”. Og det er bestemt smukt, men det gør, at romanerne føles som noget fra før Det moderne gennembrud, der som mange vil huske fra dansktimerne dateres til 1870, men som i verden uden for Danmark faldt tidligere, og som jeg og mange med mig betragter Fjodor Dostojevskij som en af repræsentanterne for.

Hvor objektivt eller uformidlet, om De vil, jeg end har bestræbt mig på at gengive romanerne – og nu dette stykke – på dansk, ligger der bevidst især to fortolkninger bag mine mange små valg. Og med valg mener jeg ikke blot, hvorvidt noget skal være ”blåt” eller ”azurblåt”, en forskel der kan præciseres på begge sprog, men også om det skal hedde ”blot” eller ”bare” – hvor dansk undtagelsesvis har to ord for det ene på russisk; russere (nogle af dem) bruger mange ord, så det er som regel omvendt – ”talte” eller ”snakkede”, ”råbte” eller ”skreg”. Den første fortolkning, jeg bevidst har ”lagt ind over” teksterne, er, at *Idioten* og Dostojevskijs andre store romaner er polyfone – eller mangestemmige. Det er et begreb, der stammer fra den russiske litteraturhistoriker og filosof Mikhail Bakhtin, som først blev bredere kendt efter udgivelserne af de tidligere danske oversættelser, og som meget kort fortalt går ud på, at fortællerstemmen i *Idioten* ikke overdøver de mange forskellige personstemmer og sjældent kommer med vurderinger af dem, i hvert fald ikke ved eksplicit indblanding, sådan som hvis der havde været en alvidende fortæller, som det ofte var tilfældet i prosaen fra f.eks. romantikken. For det andet – og det er i hvert fald bestemt i modsætning til mange af de ældre danske oversættelser – fik jeg gennemtvunget, at romanens personer får lov til også på dansk at skrigе og té sig, ligesom på russisk. Altså at elementerne af soap har fået lov til at stå mere ufortyndede.

Nu er soap et begreb, de fleste forbinder med vore dages tv. Dengang – romanen *Idioten* udkom første gang i Rusland i 1868-1869 – blev det kaldt ”melodrama”. Men de stilistiske og strukturelle kneb inden for denne genre var

de samme: cliff-hangers, hurtige sceneskift, uventede dramatiske forviklinger, højtråbende personer, kærlighedskvaler (naturligvis) og skumle forbrydelser. I bogudgaven af *Idioten* er der indlagt flere små henvisninger til den melodramatiske litteratur især fra Frankrig, som det læsende og teatergående publikum i Rusland svælgede i dengang: Dumas – hans *Kameliadamen* bliver nævnt – og Paul de Kock. De Kock var midt i 1800-tallet en af de helt store bestsellere, og ikke kun i Rusland, men også i Danmark blev der oversat metervis af hans romaner, mange af dem om sypiger i Paris’ arbejderforstæder – fattige, ugifte piger, vel at mærke – med vovede sammenligninger mellem sypigers og borgerfruers moral, og de Kocks teaterstykker var lige så populære. I Danmark ikke mindst ét med den typisk tvetydige titel *Konen med de to mænd* (premiere i København 1858). Hertil kommer, at Dostojevskij – i modsætning til de andre store russiske forfattere Turgenev og Tolstoj, som allerede var slået igennem i Vesteuropa tidligere, og som begge var velhavende godsejere – levede af at skrive og ofte havde et skrækkeligt rod i sin økonomi, så han brugte bevidst soap til at holde fast i sit publikum og få dem til at slippe pengene. Foruden at *Idioten*, som det var almindeligt med russiske romaner, udkom første gang i uddrag i et litteraturtidsskrift over adskillige måneder, længe før der kom en samlet bog, så læserinteressen skulle fastholdes fra afsnit til afsnit.

En hårdnakket dansk myte, som stammer fra Georg Brandes, hævder, at Dostojevskijs bøger er kaotiske, ikke ordentligt gennearbejdede, stilistisk ikke særlig velskrevne. Og vel læste Brandes ham på tysk eller oversat fra tysk, men intet kunne være fjernere fra sandheden. Jo, personerne råber op, på samtidens talesprog, ofte iblandet franske gloser, og langtfra altid lige kont. Men der er ingen vaklen ved skiftene fra én stemme til en anden, kompositionen bliver holdt inden for en meget stram struktur – selv om det, fordi handlingen kan gå meget hurtigt, undervejs kan være svært for læseren at se det, og melodramaets/soap’ens virkemidler bliver udnyttet til det yderste og brugt meget effektivt.

Og, jo, der er nok en grund til, at gamle de Kock er gået helt i glemmebogen, hvorimod Dostojevskij og hans romaner stadig står. Og den grund har sikkert noget at gøre med, at det her bestemt ikke kun er cliff-hangers og hurtige sceneskift og melodramatisk skrigeri. Men mon ikke netop formen er medvirkende til, at man, mens man læser eller sidder og ser på disse skænderier og hidsige diskussioner fra 1860’ernes Sankt Petersborg, ofte føler sig slået af, hvor aktuelle og relevante mange af emnerne – og mange af stemmerne – fortsat lyder i dag, næsten 150 år senere?

I 1860’ERNES RUSLAND
FIK EN ALMINDELIG RUSSER
10 RUBLER I LØN OM MÅNEDEN.

Claes Bang

Signe Egholm Olsen

Peter Flyvholm // Merete Voldstedlund // Ene Øster Bendtsen

Inge Sofie Skovbo

JEG SÅ FORRESTEN ET MALERI forleden (...) et maleri af Kristus, straks efter nedtagelsen fra korset. Det er et billede af en mand, der allerede inden korsfæstelsen har været udsat for de mest uhyggelige pinsler, er blevet mishandlet og slået, tilføjet sår og til sidst har udholdt den seks timer lange pine på korset. Hans ansigt

ubønhørligt og stumt dyr, som en kæmpe stor maskine af den mest moderne konstruktion, der uden tanker og følelser greb og lemlæstede og knuste dette uvurderligt dyrebare væsen – et væsen, der i sig selv var lige så meget værd som hele naturen og alle dens love! Maleriet stod for mig som et uhyggeligt bevis på ekssi-

er skildret helt naturalistisk, vansiret af slag, fuldt af blå mærker; øjnene er vidt åbne med et glasklart skær. Og da jeg så det billede, kom jeg til at tænke på noget, jeg aldrig har tænkt på før, nemlig at hvis det var sådan et lig, disciplene så, hvordan kunne de så overhovedet forestille sig, at han ville genopstå? Forstår De, mens jeg betragtede det maleri, så jeg pludselig naturen for mig som et stort, uhyggeligt,

stensen af en mørk, uforskammet og ufølelse kraft, der vil eksistere til evig tid og underlægge sig alt! Og jeg kunne ikke lade være med at tænke på: At hvis han havde kunnet se, hvordan han ville se ud, da de tog ham ned fra korset – det kunne jeg ikke lade være med at tænke på – og tænke, at ville han så alligevel være steget op på korset og have lidt den samme død? (FYRST MYSJKIN)

Karen-Lis Ahrenkiel // Martin Greis // Katrine Beck // Ene Øster Bendtsen // Johanne Nørregård-Nielsen // Jacob Madsen Kvols

22:23

LIVET ER SOM ÉN STOR reception

Stykket skildrer en selskabsverden, hvor livet er som én stor reception. Social prestige betyder alt. For disse mennesker er det vigtigt at være en succes i andres øjne. Det er mennesker, som udnytter hinanden hensynsløst for at opnå egne sociale mål, og for hvem det er utrolig vigtigt at vinde. De søger den søde smag af triumf i livets kamp og er så bange for at lide nederlag, at de er parate til at sætte verden i brand for at hævne et såret ego. De vil hellere ødelægge det, de elsker end at give afkald på det. Det handler om deres egen succes og lykke, og i den verden anses det at ofre sig for noget som helst for at være fuldstændig latterligt. Hvorfor skulle man ofre sig for noget eller give afkald på noget?

Instruktør, RUNE DAVUD GRUE – om *Idioten*.

FJODOR MIKHAILOVITJ DOSTOJEVSKIJ

(11. NOVEMBER 1821 – 9. FEBRUAR 1881)

Fjodor Mikhajlovitj Dostojevskij voksede op i et af Moskvas fattigste kvarterer med en kirkegård for kriminelle, et sindsygehospital og et børnehjem som nogle af sine nærmeste naboer. Efter moderens død blev han som 16-årig indskrevet på hærens ingeniørakademi i Sankt Petersborg, hvor han studerede matematik og læste værker af Shakespeare, Victor Hugo og Friedrich Schiller. I 1841 afsluttede han sin uddannelse, og samme år skrev han to romantiske skuespil. Stykkerne, der ikke er bevaret, var stærkt inspireret af Schiller, som den unge Dostojevskij var en stor beundrer af.

Dostojevskij var epileptiker og fik sit første anfald som 9-årig. Sygdommen gik ham dog tilsyneladende ikke voldsomt på, og han har beskrevet, hvordan nogle af hans anfald ligefrem hensatte ham i en tilstand af stor lykke og harmoni.

I 1845 udkom Dostojevskijs første korte roman *Arme Mennesker* (Bednye ljudi – er også udgivet på dansk som *Fattige Folk*). Romanen fik en stormende modtagelse, og den 24-årige Dostojevskij blev fra den ene dag til den anden landskendt og hyldet som Ruslands nye store litterære geni. Succesen holdt dog kort, da Dostojevskijs næste roman *Dobbeltgænger* fik blandede anmeldelser, og hans berømmelse begyndte at blegne.

I 1849 blev Dostojevskij anholdt af zarens politi på grund af sit tilhørsforhold til en liberal, intellektuel gruppe i Sankt Petersborg, og han blev sammen med andre medlemmer af gruppen dømt til døden. Henrettelsen viste sig dog at være fingeret: efter at have ventet foran henrettelsespelotonen fik de dømte at vide, at deres dødsdom var blevet omstødt. Fangerne, hvoraf en var blevet sindssyg af hændelsen, blev i stedet idømt strafarbejde, og Dostojevskij tilbragte de næste fire år i en arbejdslejr i Omsk i Sibirien. Han beskrev senere denne tid en tid i bogen *Minder fra dødens hus* (Zapiski iz mertvogo doma).

Opholdet i fangelejren medførte en omvæltning i Dostojevskijs politiske og ideologiske holdninger. Han opgav sin politiske idealisme og blev til gengæld optaget af religiøse spørgsmål. Den russisk-ortodokse kristendom begyndte at spille en stor rolle i hans liv, og henvisninger til denne kan ses i mange af hans senere romaner.

Efter sin løsladelse tilbragte Dostojevskij fem år udstationeret som soldat i Kasakhstan. Her mødte han Maria Isajeva, der var gift med en af Dostojevskijs bekendte. De indledte et forhold, og efter Marias mands død i 1857 giftede de sig.

Parret flyttede til Sankt Petersborg i 1859, hvor Dostojevskij ledte en række mindre succesfulde litterære magasiner sammen med sin bror Mikhail. Både Maria og Mikhail døde i 1864, og tabet af dem og det økonomiske

pres ved at skulle forsørge Mikhails familie og Marias søn kastede Dostojevskij ud i en voldsom depression. Situationen blev gjort endnu mere desperat af Dostojevskijs hang til ludomani, og han befandt sig snart i håbløs gæld. Spillelidenskab beskrev han senere i *Spilleren* (Igrok) fra 1866, samme år som romanen *Forbrydelse og Straf* (Prestuplenije i nakazanie) udkom.

For at undslippe sine kreditorer og lokket af udenlandske kasinoer forlod Dostojevskij Rusland og rejste rundt i Europa. Her mødte han den 20-årige stenograf Anna Snitkina. De giftede sig i 1867, og hun renskrev manuskripterne til alle hans senere værker.

I 1868 skrev Dostojevskij til digteren Apollon Maykov: ”Jeg har længe været plaget af en idé men har været bange for at omsætte den til en roman... Ideen er at skildre et perfekt menneske.” Dette ”perfekte menneske” blev til hovedpersonen Mysjkin i *Idioten* – et helt igennem godt menneske, der netop på grund af sin godhed anses som en idiot af sine omgivelser.

Idioten blev skrevet som en avisføljeton i 1868-69. Dostojevskij opholdt sig i denne periode i Geneve og Firenze og var plaget af hyppige anfald af epilepsi, og dette, sammen med hans ludomani, gjorde, at han ofte havde svært ved at indlevere nye afsnit til avisen til tiden. Dostojevskij indrømmede selv, at der var meget i romanen, der bar præg af, at den var skrevet under tidspres, og at den ikke alle steder var lige gennemført, men han anså den stadig som en personlig favorit blandt sine værker.

Perioden fra 1873 til Dostojevskijs død i 1881 blev de mest harmoniske i hans liv. Han havde succes med et litterært magasin, og i 1880 udkom *Brødrene Karamazov* (Bratja Karamazov), der af mange anses som hans største værk. Dostojevskij skrev romanen som første del af et stort episk værk, men få måneder efter dens udgivelse døde han som 59-årig af en lungesygdom som følge af et epileptisk anfald.

Han blev begravet på kirkegården ved Alexander Nevskij-klostret i Sankt Petersborg og blev fulgt til graven af 40.000 mennesker.

30:31

IDIOTEN
Af Fjodor Dostojevskij

Dramatiseret af
David Fishelson

Oversættelse
Jan Hansen

Iscenesættelse
Rune David Grue

Scenografi
Palle Steen Christensen

Kostumiere
Ida Marie Ellekilde

Komponist
Søren Sigumfeldt

Lysdesign
Jesper Ahnfeldt Møllerup

Lyddesign
Kim Engelbrecht

Instruktørassistent
Charlotte Kjær

FYRST LEV NIKOLAJEVITJ MYSJKIN
MARTIN GREIS
NASTASJA FILIPPOVNA
SIGNE EGHOLM OLSEN

PARFJON ROGOZJIN
CLAES BANG

GENERALINDE JELIZAVETA PROKOFJEVNA
INGE SOFIE SKOVBO
GENERAL IVAN FJODOROVITJ JEPANTIN
JENS ZACHO BOYE

AGLAJA
KRISTINE NØRGAARD

ADELAÏDA
JOHANNE NØRREGÅRD-NIELSEN

GANJA IVOLGIN
PETER FLYVHOLM

VARJA
ENE ØSTER BENDTSEN

ARDALION IVOLGIN
HENNING OLESEN

FRU IVOLGINA
MERETE VOLDSTEDLUND

AFANASIJ TOTSKIJ
ANDERS BAGGESEN

FYRST SJTJERBATOV
CHRISTIAN GADE BJERRUM*
JEVGENIJ PAVLOVITJ RADOMSKIJ
JACOB MADSEN KVOLS

LEBEDEV
SØREN BYDER

DARIA
KATRINE BECK*

FYRSTINDE BELOKONSKAJA
KAREN-LIS AHRENKIEL

Produktionsteam
Forestillingsleder
Joe Otterstrøm
Scenen
Lasse Askefrø Christensen
Sufflør
Hanne Wolff Clausen
Marketing
Morten Daugbjerg
Frisør
Britta Høxbro
Skuespillerrepræsentant
Jacob Madsen Kvols
Malersal
Søren Harder
Skræddersal
Henny Andersen
Smed/snedker
Bent Sørensen
Rekvisitør
Viggo Bay

Afvikling lyd
Andreas A. Carlsen
Afvikling lys
Jesper Ahnfeldt Møllerup
Afvikling scene
Lasse Askefrø Christensen
Morten Lund
Påklædere
Louise Henriksen
Louise Daa Løfquist

Danmarkspremiere
Aarhus Teater
Scala 07.12.07

Forestillingens varighed
ca. 3 timer inkl. pause

Forlag
Nordiska ApS

Programredaktion
Trine Holm Thomsen
Astrid Gravsholt
Agnete Krogh

Foto fra afsluttende prøver
Jan Jul
Program layout
Jørn Moesgård as
Tryk
EJ Graphic A/S

HOVEDSPONSORER

CERES
BYEN & BRYGGERIET
www.ceres.dk

Danske Bank
www.danskebank.dk

Skandinavisk
Tobakskompagni
www.st.dk

MEDIEPARTNER

MORGENAVISEN
Jyllands-Posten
www.jp.dk

EVENTSPONSOR

Søren Jensen
Rådgivende Ingeniørfirma
www.sj.dk

WEBSPONSOR

www.aarhusteater.dk
udvikles i samarbejde med

NOVICELL

AARHUS TEATERS
ERHVERVSKLUB

A/S Panda VVS
DeLaCour Advokatfirma
EJ Graphic A/S
Elna og Erik Mariagers Fond
Jyske Bank
Jørn Moesgård as
KPMG
Lindpro
Malemester Erik Dalsgaard A/S
Mangaard Travel Group
Martin Professional A/S
MetroXpress
Morsø Sparekasse
Nordea
Novicell ApS
Nykredit
Post Danmark A/S
Schouw & Co.
Spar Nord
Sparbank
Sparekassen Østjylland
Svend Andresen A/S
Where2go
Aarhus Lokalbank
Århus Stiftstidende
Århus Oliefabriks Fond
for Almene Formål

Kulturministeriet

Kulturministeriet
støtter
Aarhus Teater

*3 års-elever på Skuespillerskolen v. Aarhus Teater

ET GENERØST VÆRK

Idioten er en roman præget af overskud. Hovedpersonen Mysjkin er så generøs. Han giver så meget til folk. Også Dostojevskij er generøs. Nogle gange bliver han så begejstret for sine karakterer, at han afbryder sig selv midt i handlingsgangen for at fortælle et eller andet om en karakter. Selv en person, der ikke er relevant for hovedhandlingen får lige pludselig ti sider i bogen. Det, synes jeg, beviser en utrolig interesse for de mennesker, han skildrer. Dostojevskij dømmer ikke sine karakterer. Han skildrer dem og er hele tiden interesseret i at finde nye sider ved dem. Det er jo sådan med figurerne, og det er det, jeg især synes er fantastisk ved dem, at de nægter at blive sat i rammer. De sprænger hele tiden de forventninger, vi har til dem. Instruktør, RUNE DAVUD GRUE – om *Idioten*.

STORE SCENE
29.02-30.03.08
Priser fra 340-460 kr.
Stud. & unge u. 20 år ½ pris.

Iscenesættelse
Christoffer Berdal
Instruktørassistent
Nina Flagstad
Scenografi
Manfred Blaimauer

Medvirkende
Henning Olesen
Solbjørg Højfeldt
Annika Johannessen
Claes Bang
Niels Ellegaard
Søren Byder
Anne Sofie Byder
Jens Zacho Böye

Jeanette Lindbæk Larsen
Kristine Nørgaard
Thomas Bang
Merete Voldstedlund
Lars Høy
Lars Junggreen
Gitte Siem
Lars Ditlev Johansen
Ene Øster Bendtsen

ET SKUESPIL AF
PETER ASMUSSEN
FRIT EFTER
CHRISTIAN KAMPMANNS
ROMANER

GREGERSEN

SAGAEN

HELE HISTORIEN!

Danske Bank er sponsor på Gregersen Sagaen